

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Najmócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicizščezěni w Budyšinje a je tam ša šchwórtletnu pschědplatu 40 np. dostacž.

22. njedzela po šwjatej Trojizy.

Matth. 18, 21—35.

Mrějazy škoržešče na šwjatym šmjertnym ložu, šo je šo tak wjele šam pschěčziwo šebi modlił. Šdnyž šo jeho praschachu, šichto čže š tym prajicž, wotmolwi: ja šym šo tak husto pjatu proštwu modlił; tak husto pať šym š wutrobu wodał, móžu licžicž; duž šym šo husto šam pschěčziwo šebi modlił!" Kak šteji pola tebe? Kak by štejało, hdy by dženska našch pošledni džěń pschischoł?

Pschirunanje wo šlym wotrocžku, wobrasť pšatej proštwje našcheho Wótczenascha. Wono pošafuje nam

1. šmilnosć bohateho Boha;
2. nješmilneho wotrocžka;
3. šwjateho šudnika.

1. Pětr šo teho šnjesa prascha, tak husto dyrbi čłowjeť čłowjeťej wodačž. Wón dale džě, hacž židowski šaton, kiž wo trojakim wodačžu rěčzi. Wón čže 7 króčž wodačž. Šbóžnik jemu wotmolwi, šo ma šydom džěšacž mol šydom króčž wodačž. Wón čže š tym prajicž, šo čłowjeť licžicž nješmè, tak husto woda, a šo tón, kiž wodačže licži, š wutrobu njewoda. A š temu wón to pschirunanje pschisamtnje. Bóh je tón kral a my šmy jeho wotrocžny. My šmy š jeho darami wuhotowani, my nješšmy jeno wot jeho hnady živi a šmy tež we wšchém na njeho pošasani, my šmy tež do jeho kraleštwu a ša jeho šobudžělacžerjom pošasani. Bóh pať džěrzi nětko

hodžiny wotrachnowanja; pošledne rachnowanje pschineješe hatle šudny džěń. Ale wón džěrzi tež prjedy tajše rachnowanja. We kóždej hodžiny domachpřytanja, hdyž šwědomnje wotuczi, šapocžnje tón kral rachnowacž. Wulka je wina teho wotrocžka. Wopomńmy tež, tak naš nasche hrěchi pschěd Bohom wobškoržuja. Ale Bohu džakowano! Wón je pučž hnady. Kak krajnje Šbóžnik šmilneho Wótcza wopišuje! Bóh š nami rachnuje, šo by nam nasche hrěchi wodał; wšchitkim hrěšnikam dawa wón pschěš šchryštušowy šchizž pschipowjedacž: „wěšče wy, šo macže hnadneho krala!" Wón jeno na našču proštwu čžaka.

2. Ale tu hnadu móže čłowjeť pschěš šwoje šadžerženje šhubicž. To praji druzi džěl pšateje proštwy: „Kadž my wodašamy našchim winikam." Šdnyž šy hnadu dostał, nješšmješch šo na wotpočžinť podacž, ale to dyrbi wabjenje byčž ša noweho čłowjeka. Nasche žyle žiwjenje dyrbi wšchědne nutšhicže pschěd Bože woblicžo byčž, bradž hnadu ša hnadu, a potom šašo wšchědne nowe wonhicže, tule doštatnu hnadu do škutka šajicž, kaž šawoł na školofelkich pišche: „Woblecžče šo teho dla wutrobnu šmilnosć, dobrocžiwosć, ponižnosć, čžichomnosć, ščetpliwosć a šnjescže jedyn teho drugeho a wodačže šebi mješ šobu." Kadž derje nam to našche šwědomnje praji, čžim čžežo je to našchey wutrobje. Šunje napschěčziwo šwjatym šobu-wotrocžkam, to šu čži, kotrymž my najbliže štejmy — mandželšny, bratšja a šotry, šo pschěhrěšchimy. Tam šo pošasa, hacž tak čžinišch, kaž tamny wotrocžk, kiž šwojeho šobuwotrocžka dajesche. Šohladanje na twojich bližschich

tebje wobskoržuje. Tónle wobras je jara křutny a w nim Nathan psched kóždym steji a praji: Ty by tón muž!
A Sbožnik

3. pokasuje wobras šwjateho šudnika. Psched njeho pschindže hrěch nješmilneho wotrocžka. Tón wotrocžk budže sašo psched Boha žadany, kiž so njeda sa šmėch mėcz. Nětko pschindže frute wotrachnowanje, kaž wono w šmjercži na naš czaka. Dwaj puczej masch, o człowjecze! to chze tebi tón šnjės do twojeho šwėdomja prajicž — tehodla nješmyl tón wuski pucž! Wutrobna próstwa: „Wodaj nam našche winy“, naš postaja na wuski pucž. Ale jeno sčtóż s wutrobu šwojim winikam wodawa, khodži po nim a herbuje to šlubjenje: „Sbožni šu cži šmilni, pschetož woni šmilnoscz dostanu.“

Šamjeń!

Bože wulke šmiljenje.

(Mat. 18, 24—27.)

Šlós: O ty lubojeć psche wschu měru —.

Bóh mi dolh a schtrafu spuscheži
A šo šmili nade mnu;
S hrěcha rjecžasow mje puscheži,
Da mi sašo šwobodu.

Šraduj šo a wyskaj, duscha,
So twój Bóh tał miły je;
Džakowacž šo tebi šluschča,
Šhwalicž jeho šmiljenje.

Škóncžene bu rachnowanje,
Dokelž rukowarja mam,
Šotryž jako šarunanje
Šswoju krej je pschelał šam.
S tej bu wschón dolh šaplacženy,
Ani šbytkła njewošta;
Boži hnėw je wuhafnjeny,
Njebjo šo nětk wotanka.

Ach, tał bėch ja wobczėženy
S wulkim dolžnym brėmjenjom,
Nusy, strachej wustajeny
S šušatym štym šwėdomjom!
Želny šnjės pał hnėw šwój stuži,
Klecžo próstwa škutkuje,
Dokelž mi mój Šsrėdnik šluži,
Ša mnje šobu prošesche.

S tym šo šdobri moja šchloda,
Šnicži dolžne wopišmo;
Bóh mi wschitke hrěchi woda,
Šo mnu sašo šjedna šo.
Nětk njech wón mje s měrom puscheži —
Ša šo teho troschtuju:
Bóh mi dolh a schtrafu spuscheži
A šo šmili nade mnu!

K. A. Fiedler.

Pjata próstwa.

Biskop Jan s Alexandrije w Egiptowskej mėjesche we šwojej wošadže nahladneho muža, šotryž bėšche s jonym druhim w nješchecželstwe žiwj a wo šjednanju ničžo wjedžecž nochžysche. Šan jeho do žyrkwoje wjedžišche a tam s nim šnjėsowu modlitwu s šlósom

špėwasche. Šako bėšchtaj šo te šlowa: „Wodaj nam našche winy“ modlitaj, biskop nješabžy womjelkny a tón nješjednanliwy šo šam dale modlesche: „jako my wodawamy našchim winikam.“

„Wopomń tola“, Šan tudy šapadže, „ššto by w tutym wofomitu hróšbneho wurjelny! Njėpraji tón šnjės: Njėbudžecze-li wy ludžom jich hrěchi wodacž, dha wam tež njėbudže wasch nješki Wótž wasche hrěchi wodacž?“

Šele šlowa wutrobu špomnjeneho muža trjėchichu. Wón džėšche a šo se šwojim nješchecželom wutrobne wujedna.

F.

Wjėczorny khėrlusch.

(Klaudius.)

Šlós: Nětk wotpoczuj hola —.

Nětk mėšacžk šesthadžuje,
A njebjo poškozuj
Šam rjana hwėšdžina.
Nětk womjelkuje hola,
Wšhla w dole łuki, pola
Wšchė ponórijowa do morja.

Šač cžicho w šwėcže wschitko!
Tu na šmėrtach je nětko
Šaž w mėrnej šomoržy;
Duž džėlo na boł stajče
A dobru nóz šej prajče,
Tež wschemu horju wutrobny.

Šaž šerp je t wohladanju
Dženš mėšacžk; — t špodžimanju!
Njėj' wón džė kulojty?
Šač wėricž njemóžemy
A pošnacž nješechžemy,
Šchtož s woczomaj njewidžimy.

Šso hordže naduwamy,
Kiž my došč hrěchow mamy
A wjele njewėmy.
Šso móžnje próžujemy,
Šsej šbože dohycž chžemy,
Šso s tym pał pschėzo šjėbamny.

Šam šwoje šbože widžicž
Daj, Božo, a tež hidžicž
Wšchu šwėtnu šachodnoscz.
Šaž dołho šmy na šwėcži,
Wycž chžemy twoje džėcži,
Cži wopokasacž pošluschnoscz.

Chžyl se šwėta naš wuwjescz
A s hnady domoj domjescž
Wšches šbožne wumrjecze.
A by-li naš wsak t šebi,
Daj bydlicž nam pschi tebi,
Ach, lubny Božo, na wėcznje.

Nětk džicže w Božim mjenje,
Wšy lubi, špicže rjenje,
Mėr kóždy pytaj šej.
Pschi tebi, Božo, wostacž.
A cžiche španje dostacž
Daj nam — a wbohom' šušobdej!

Šurij Bróšl.

Polá korčmy.

Šluboli měr a čžemnota kryjesche wješnu drohu, po kotrejž dwaj pscheczelej t dwórnišchczu krocžeschtaj, dokelž chzyschtaj t wjeczor-nyh čžahom dale jecz. Seno t woknow korčmy, njepošrednje pschi drósy ležazej, padašche jašny blyšchcz won do mhlowojteho powětra. Duž staršchi teju pscheczelow stejo wosta a džesche: Móžf tuteje korčmy mje na něšto dopomina. Tam nadeńdžech něhdy pódny wjeczor w symnym močnym powěšje male holcžatko, kotrež rucžy pod schórzuschtom džeržesche a plakašche. „Moje džecz, sčtoha ty jow čžinišch?“ šo ja wopraschach.

„Sa na šwojeho nana čžafam“, džeczšo šnapscheczšwi. „Macž je jara šthorika a žaloscži domach, a ja šym běžala, nana šawolacz. Ale ja šo strachuju, nuts hiež. Nan jowle w korčmje šedži a hraje a pije. Šeho hlož pschezo šlyšchu, žyle jašnje.“

Šo bu hrate, šlyšchach; pschetož pjašče hracžkow wo blida bijachu, šo wscho wrjeskotasche. „Čžafaj šhwilk, moje džeczšo!“ ja tu mažu trošchtowach. „Ššnano twój nan bóršy pschińdže. Šak dha ty rešach?“

„Šiermannez“, wona placžy wotmolwi.

Ša šo hnydom šthroblich, do korčmy šastupicz. Wšchěch woczš šo na mnje šložichu a wscho mjelczesche. „Ša knjesa Šiermanna pytam!“ t wažnym a t pošbėnjnym hložom šapoczach. „Šdže je knjes Šiermann?“

„Šowle!“ jedyn t tch mužow wotmolwi a jena podoba šo wot hrajneho blida pošbėže.

„Šsměl ja t Wami wofomik wonka porčecz, luby knjes Šiermanno?“ ja poštracžowach.

„Šššo! Šnydom!“ tamny wotmolwi. Šnapschicznje wón šo mnu won do šhėže pschińdže.

„Mój luby pscheczelo!“ ja jemu na to wonka prajach, „Wafcha luba žona domach šhóra leži, kaž šo šda, niž bješštrachnje šhóra, a Wafcha mala džowka je po Waš pschichka. Šroschu, džicže tola hnydom šobu.“

„Ach, ščto Wš prajicže!“ wón rjetny. „Mó haj, ja hnydom du; chžu nutska jeno hšchče šaplaczicž.“

„Što njeje trėbne“, ja šnapscheczšwicz, „to mi pschewostajcže; to ja wschitko wobštaram. Čžicže mi tu lubošč, džicže hnydom domoj!“

„Šaž myšlicže“, wón džesche. „Šdže dha je Šanka?“

Wón šo mnu šhwatajžy won džesche, džeczšo na ruku wša a na jnym pobocznyh puczju překi psches šahrody krocžesche. Ša jeno hšchče šlyšchach, šo wón prajesche: „Ščto dha je macžeri šwadžilo?“ A to pošledne, ščtož šašlyšchach, bėšche džesčowme t hložom platanje a nanowe šmėrowaze šlowo: „Budž jeno šmėrom, moja luba Šanka; ja džě nětko domoj pschińdu. Mój t macžeri džemoj. Šebi drje je prawje šyma? Šój jeno pod mój pješ?“

F.

Jeho přenje lėkarjenje.

Še šawostajenštwá Šana Wjele.

Šatarnje na hašach čžinjachu Budyšchin jašny, a hšchkaty wěšit mjeczšche hašy. Wšy šedžachny w čžoplej nasadneš štwižy „Škoteje kóny“. Šėkna bješadla bėchmy šo šeschi, někotš pódla, kotšž hižom dawno pošlednju drėmantu špia: radny knjes Dr. Šlin, šlawny Ššerb Š. Š. Ššmoleš a drušy wucženi knježa. Šiwto bė šłódně, žigara bė dobra a šabawa wješela džesche.

Špomnjeny wjeczor šedžesche mješ nami šobu knjes Wjelasch, widžany lėkar, wšebje ša šhore woczka. Šón šydašche šhėtro t porėdka ša našchim towaršchym blidom; ale hdyžkuli by pschi-

šchol, witachny jeho šmjercž-rady, pschetož wón bė taš šabawny, druhdy taš pušornje šawjaty knjes. Wo šwojich hojenjach budžesche wjele powjedacz wjedžal, ale to njebė po jeho wašchju. „Ša žly džěit telto njehoja widžu a škorženja šlyšchu“, by husto došč rjetk, „duž chžu t najmjėnšcha wjeczor wješely pobycz.“

Šeno wo jnym lėkarškim škutku powjedasche rady, mjenujžy wo šwojim přenim, kotryž bė šlėkarik, hdyž hšchče w Šipšku lėkarštwu wufnjesche. A wo tym rošmowjesche takle:

„Šo bėch jako študenta šhėtro wufocžny pachol, mójecže wėricž, a pscheczelo Šlino, ty šy to t woczomaj widžal. Wšcheczšo dšrbjal to tajicž a přecz? Młodošč je tórnošč. Še ššparneho šřėbjecža budže wam nješmanny šón. Wšcho ma šwój čžaf. Młody študenta ma wješely do šwėta hladacz. A kotryž powěšcha hłowu, šón je mi pošhladny herž. — Ale ščto mješ nami je, kiž njeje na univeršicže šhonik, šelto chže tch šłėbornych putkow ša tydžěit bycz? „Šjenješ! šjenješ! šjenješ!“ ščždy džěit na tebe wola. A předy hacž šy šo domafal, je čži šak prošny. Šak bėšche tež šo mnu. Šyrnjež broješ a pscheczšnjak nješnyš, bė jedyn ptacz ša druhim t mofšnyje, a po něčim nalėšych dolha. — Šo šym bohuzel šahe šhrota byš bješ nana a macžerje, šym wam hižom powjedal. Šot domu drje bješ krocžka nješčch, herbowanego šapitala paš nješčch hšchče mőžny. A mój luby ššminda — (tu šo našch powjedat na knjesa Ššmolerja šmėwšny) — abo kaž chžesch, bratšiko Ššmolerjo, lubyšcho prajene mēcž: mój pscheporuczšnik abo šastupnik bė šožany duch. Šón ščzelesche ščždy mēšaz šón šjenješ, kiž bė ša mnje na šón čžaf poštajeny. Ale wo šjenješ wjazy jemu pschicž, šo nješnyš šměl šthroblicž. Šo by šo mi wěšče šerschczatny šchšcherik a štrėnjeny prachal: „Mašch-li ššwrjennyh mošhow, šo šy dolha naprašal?“ Šak moš šo tajkemu hupatej wufnacž, šo mój dolh na što toleri džě? A šyrnje jemu šwukozecz chžyl: Ša wschaf šym šmofšit, a t šhėtro wšebnej šmoftru, a w Šipšku to šhėtro wo šadžaki džě. Šeho runja šym šwatowacz měl. Šo šašo jow toleš a tam toleš še šaka šurnje. A potom ta šwjatoczna drašta, kiž chže t šchczšnam a šwafš bycz! A potom te kniži, te kniži, te drohe doktorske kniži! Wón nješy šo do teho namafal a šyrnje bych jemu wschitko hacž do drobna pschewoczš šestajal. Šajka šilšterška dušcha šo tajšch wudawškw domafacz njemě. A budžech-li nimo teho šo wufnal, šelto šym druhdy tež w šradnyh towarštwach tutkal — budžech w jeho woczomaj hólh njedoczšnik byš.

Š šrotka, kaž hižom prajach: nalėšlo bė šo mi, předy hacž bėch šebi dal džecz, — ščicžko toleškw dolha. A jako bėch jašnje do teho pschichol, bu mi čžėžno a wufko. Čžasto bėch t lubyhmi towarštwá-bratrami špėwal:

Wo šjenješ šo njestaramy;

To nam hłowu njelamje.

Ale po mojim šacžucžu to t wėrnoscžu njebė. Šadšcho šo do šoža pošneho šchczšnow a šthow lehnycz, hacž někomu na dolho winojty bycz. Šedyn nješšmy kaž druhi. Někotryžkuli študenta šebi myšli: mam-li dolha, w šlužbje pošdžišcho wscho šarunam. Ale w mojih myšlach bė hinaš. Mješ bėšche hašba, na hašy čžlowjeka šetfacž, šotremuž bėch t dolžnikom. Šaž praju: wschitžy w tch šrucžach jenajžy nješšmy. Šehodla ššincžesche w mojimaj wufšomaj wony špėw hinaš, mjenujžy tak:

Wo šjenješ šo jara štaram,

To mi hłowu rošlamje.

Ale je wschjeje lubeje šaroscže hšchče nišdže žanych što toleškw wuroštko njeje. Duž młody a špěšchny šo pošojecz pytach. Ščto šo tak we šebi šhmuricž a čžmicž? Šchšjate myšle, mějcz šo šuk! Budyšchin šteji mi hšchče! A njeje tam šamožny wuj, Šahodžiz šłėborny knjes? (Wšcheczšelo Šlino, ty šy jeho šnal.)

Tón nječ sa mnje kuf hluboko do móschnje maŕnje. Šhto temu ſto toleŕtow je? Nječ mi je da, abo ſ najmjeńſcha poŕčzi hač do teho čaŕa, hdžež tón ſwój kapital ſmēju. Wſchaſ niſo ſa ſobu nima. Na toho čyŕ to hiſčje hromadžic? A wſchaſ ma duſchu kaŕ wozza. Doſč rjeńko počziniſh ſ nim, a wón tebi ſawječe da. Tak ſebi ſwedečzo džeč ſ ferijam do Eserbow.“ — Tu powjedat karancžł dopróſdni a na ſhwilu powjedacz pſcheſta.

* * *

Hdyž bě jemu tóczka karancžł ſ nowa natocžł a pſched njeho ſtajł, naſch powjedat pokracoſaſche: „Tón luby knjes wuj bě, ſchtož hižom ſpomnich, dobra měrnawa wozza; čzeta wſchaſ teŕ, tola malintu mjenje hač wón, kaŕ to taſ je: žónki ſu huſto ſwojeje hlomy a komanduja rad. Tak teŕ bě tudy žonina hłowczka najradſcho ſwječha, a hdyž ſo to njechaſche čzinič, bu čzmjelojta nypta. Šeho pokoja trěbliwa duſcha paſ njemóžjeſche čzmjelenja ſnjecž. Duž bě to mjes nimaj taſ, kaŕ ſo to něhdžežkuli widži: wón je žona, a wona w domje ſ knjesom. Ale ſchto wo to? wobemaj běſche to ſlužne. Kaŕ wona hdy pomikny, taſ ſo wón mēra dla ſložu. A hdyž ſo ſlužobna dżowka jeha hdy wopraſhecž pſchindže, kaſ dyrbi to abo wono byčž, běſche to jeha ſwucžene ſłowo: „Nó jeno čziń, kaŕ to knjeni ſechze; haj, taſ jeno čziń!“ A hdžež maja žónki, ſu-li hewaſ troſčku duſchne, tajſeho knjeſtwa, tam je teŕ paradifoſy mēr. A hdžežkuli je paradifoſy pokoj, a nimo teho móſcheń polna ſlěbornych ptacžłow, tam narofu počze ſ jėdžu a picžom. Mohli ſo potajkim dżiwacz, ſo bě wuj ſhětro kulojty formjeńt a čzeta kaŕ piwoſy ſudžł? — Dóžž druhich pſchuwuſnych njemějach, pſchebnyach próſdniny pſchezo pola njeju. A to dyrbiu prajicž, woprawdže bėch jimaj rady witany hóſčž, a mējach ſo pſchi nimaj dobro kaŕ ſemjanſki ſyn. Šeno něſchto tam bě, na čzož mējach ſo hnėwacz. To běſche čzecziny pſhčžł, tajki wohidny mopſ, ſ jejnej pſchiměrje tuczny kaŕ wona. A kaŕ to taſ rady pola ſamožnych mēſchczankow je, kiž nimaju džečzi, bě ji tón ſ tuſom jačlaty čzutr runje kaŕ ſynł. To bě hjeſmala taſ: Najprjedy ami, potom čzetuſchta knjeni, potom haſle knjes wuj, a na poſledku ſ druhimi ludžimi ja. Mėnicze, ſo mje to helſžy palilo njeje? Ale ſchto ſebi čznych? Šo njebudžeč ſchmotawje ſworał, dyrbjach ſ tym ſwěrjecžom čzinič, kaŕ ſ njewobli jeſkom. To mjerſaze ſkoczjo mējeſche wot mjaſa najlėpſche kuſki a lėhaſche na mjehlich ſahłwach, mjehlich někotrehožkuli pėneho džečza. Najradſcho budžich temu tucznaſej na ſchiju ſtupił, ſo by pod mojej nohu ſakorſnył. Kaſ budžich mohł ſhubacz a rjez: W tym wohidnym kutlacžku ſa mnje wupomoz ſe ſtotoleſkeje čzėpnoty teži?“

* * *

Pſchi ſčezim karancžł piva wón dale powjedacſhe: „A próſdni nam lubje witany pſchindžeč, a přemi tydžeń wſcho mjedowje džeſche. A ja bėch napſhecžzo wobemaj ſłódku taſ wjele hač móžno. Šej móžecze myſlicž, čzechodla to. Teŕ čzinjach ſ tym wjedrowym lebu kaŕ ſ najlubſchim ptacžłom, ſo ſebi pola čzety wjedrjeſchto poſaſnył njebyč. A tola ſo drugeho tydženja na mnje njejabžy ſmóčzi. A to běſche taſ: Š napſhecžza naſchich wofnow bydleſche bohata knježna ſe ſwojim nanom, kiž běſche wudowž. Dokał je tu hiſčje dženka žiwa, ſamjelczu ſdobnje jejneho mjena. Ta ſtejeſche ſ něžnymaj wóczłomaj ſa mnu. Wſchaſ ſe ſwojeho ſho-njenja wječe: ſpėſchny ſtudenta ma pola knježnicžłow ſbože. Ale ja taſ čzinjach, jaſo to roſymł njebyč, bėch drje ſwórlimy ſ nej, ale na žane waſchnje niž ſłódku. Šlej, ſſibizy ſuche a tujawki ſhore, w ſchiji ſe ſerſawym hłowom a do woczow ſ tónczojtyſm noſom ſu mi dženka hiſčje njelube ſtworjenja. Ale wona ſo njeda mojemu ſhymnocžinjenju traſchicž. Šo by mje čzim wječziſcho

łapila, khodžeſche ſ čzeczje džeń jaſo džeń, ſo wo tym a wo tamnym wo radu praſhecž, ſhwaleſche jejnu wofobnu mudroſčž, a majſaſche čzetuſchžy hubu ſ mjedowym porſtom. Wam ſwėta-ſhonjentym nje-trjebam prajicž: Tak toja ſo žónki, ſo, njewidžo ſaſchneho waſchnja, na tajke liſččzerki žyłu wutrobu ſloža. Čzeta bě ſo wſcha ſmjedowacz daſa, taſ ſo mi ſaſwonjecž počza: Š tej by ſo ſkoczane pſchėdžeńko tkalo. Dokał paſ čzinjach, jaſo byč ſlyſcheńčžko ſhubil, ſo jej te hewaſ ſa mnje taſ luboſne hładanje ſſhmuri. A to bě tyč mojih ſto toleſ dla ſłė.“

(Pſchichodnje ſtónčjenje.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Pſchi wuſalanſkej wólbje w naſchim 8. wólbnyſm wofrjėku bu naſch dotalny ſapóſłanz knjes kubler Kofla w Ahróſčžach ſ 5890 hłowami wuſwoleny. Knjes ōkonomiſki radžicžel Brühl we Luſy doſta 5406 hłowow.

— Saſki ſejm ſeńdže ſo 11. novembra w Draždžanach.

— Naſch ſerbski bibliſki pučznik pſchihotuje knjes ſaraſ Mateſ w Hucžinje, a doſtanu jón naſchi Eserbja w prawym čaŕu.

— Pſchedženat, ſerbska protyka na lėto 1910, je wuſchol. Wona je na prjedawſche waſchnje wuhotowana, ma powuczaze naſtawki, wobrašy, teŕ ſi ſe ſwójateho miſionſtwa, hermanſki, fermuſche a wſchelake tabelle. Doſtač je w Šmolerjež knihicžicſchczėrni w Eserbſkim Domje w Budyſchinje, kaŕ teŕ pola dotalnych pſchedawarjom, po 25 np. Sara žadacz je, ſo by ſebi kóždy ſerbski nan tutu protyku do ſwojeho doma kupil. Štari a mlodži budža rad w nej čzitačž. Kóždy namata w nej něſchto ſa ſebje a niſomu tyč ſnadnych pjenječłow, ſa Pſchedženata wudatnyč, žel njebudže.

— Nowy móſt pſches Šprewju w Budyſchinje je ſo 1. novembra w pſchitomnoſčzi krala ſwjatoczjuje poſwječžł.

Daliſche dobrowólne dary ſa wbohe armeniſke ſyroty:

Š Butečjanſkeje wofady pſches ſ. ſar. Rubizu:	
M. ſ B.	1 hr. — np.
S. ſ B.	5 " — "
H. ſ B.	1 " — "
E. ſ A.	2 " — "
S. ſ P.	2 " — "
Z ſ W.	1 " — "
K. ſ K.	1 " — "
M. ſ H.	1 " — "
M. ſ W.	4 " — "
G. ſ P.	1 " — "
H. ſ W.	1 " — "
N. ſ M.	3 " — "
Š Kafecžjanſkeje wofady:	
N. N. ſ Sitka	5 " — "

Šromadže: 28 hr. — np.

W mjenje wobohich ſyrotow wutrobný džał.

Gólcž, redaktor.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjeſow duchownych, ale teŕ we wſchėch pſchedawarňach „Eserb. Nowin“ na wſach a w Budyſchinje doſtačž. Na ſchtwórcž lėta placži wón 40 np., jenotliwe čziſla ſo ſa 4 np. pſchedawaju.